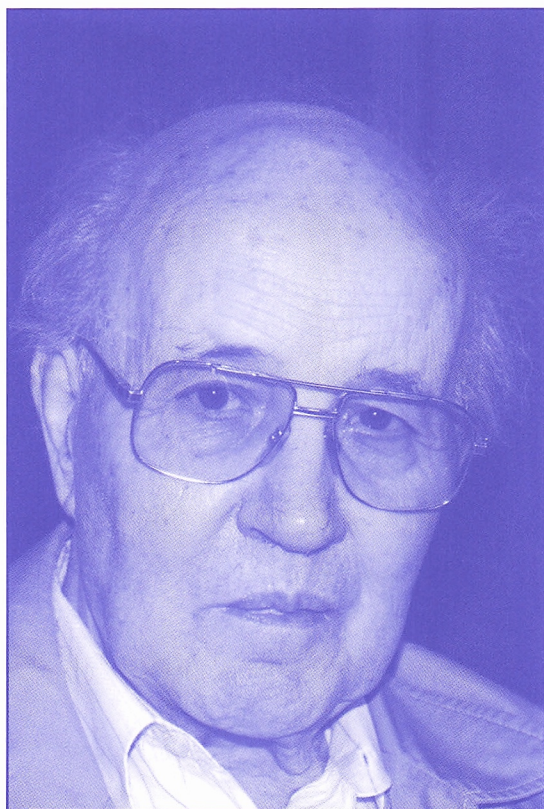

**Op donderdag 16 februari 2006
overleed in het RVT St.-Antonius
te Sint-Pieters-Leeuw
onze medebroeder**

Jan Vaes
salesiaan-priester van Don Bosco

VAES Jan

Hij was 81 jaar

Hij werd geboren te HELCHTEREN op 24 juni 1924

*Hij deed zijn eerste professie te Groot-Bijgaarden
op 2 september 1945*

*Hij deed zijn eeuwige professie te Oud-Heverlee
op 5 mei 1951*

*Hij werd priester gewijd te Oud-Heverlee
op 15 april 1956*

1944-1945	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1945-1947	Farnières (Grand-Halleux)	filosofie
1947-1950	Sint-Pieters-Woluwe	leraar-assistent
1950-1956	Oud-Heverlee	theologie
1954-1955	Hechtel	leraar
1955-1966	Halle	leraar-assistent
1966-1973	Halle	leraar
1973-1974	Sint-Pieters-Leeuw (St.-Antonius)	op rust
1974-1976	Halle	studiemeester-opvoeder
1976-1999	Halle	verblijf te Breedhout

1976-1983	huism. Assumpta SPL	
1983-1984	terbeschikkingstelling	
1984	op rust	
	bib. Oud-Heverlee	
1999-2005.	Hoboken	op rust
2005-2006	RVT St.-Antonius	
	Sint-Pieters-Leeuw	op rust

**Hij overleed te Sint-Pieters-Leeuw
op 16 februari 2006**

HOMILIE

**Juist op die dag
waren twee van hen op weg
naar het dorp Emmaüs...**
Lc. 24, 13

Geachte familie, beste medebroeders en medezusters in de Salesiaanse Familie, goede vrienden van Jan,

Vandaag vertrouwen we in het licht van de Verrijzenis Jan aan de Heer toe. De eeuwenoude belofte van de profeet Jesaja (Jes. 43, 1-7) is in Christus werkelijkheid geworden. We hoeven niet bang meer te zijn. Hij heeft ons bij onze naam geroepen. We zijn kostbaar in zijn ogen. In Christus is duidelijk geworden dat God de dood voor altijd vernietigt. Dat is onze gelovige overtuiging.

Dat is ook de blijde boodschap die Jezus zelf aan de hand van de Schriften uitlegt aan de twee leerlingen op weg naar Emmaüs. ‘Moest de Messias dit alles niet lijden en dan Zijn heerlijkheid binnengaan’? En al gaandeweg verklaarde Hij de levenservaringen van die twee bange en vluchtende leerlingen.

Jezus neemt het initiatief, interesseert zich allereerst voor hun zorgen, teleurstellingen en verwachtingen, vergezelt hen op hun weg naar Emmaüs, schept een sfeer van vertrouwen, vertelt dan Zijn eigen verhaal over de Messias, blijft bij hen, wordt hun gastheer en breekt voor hen het brood. Daarna verdwijnt Hij en laat het aan hen over om een besluit te nemen. Maar Hij heeft hun hart geraakt en ze vinden de weg terug naar Jeruzalem, waar ze in de gemeenschap van de leerlingen getuigen van hun ontmoeting met de Verrezen Heer.

Het is deze weg die Jan doorheen zijn leven geprobeerd heeft te gaan, als opvoeder, als priester-salesiaan, als stille en dienstbare medebroeder, als hulpbehoevende. Een levensweg verloopt niet altijd rechtlijnig. Er zijn zijwegen of kronkelende paadjes. Uiteindelijk kwam hij vanuit zijn Halle en Breedhout via Hoboken en St.-Pieters-Leeuw in Emmaüs aan. Die levensweg willen we even van dichterbij volgen en horen hoe God met mensen omgaat. Jan zelf heeft ons geholpen. Enkele jaren geleden bezorgde hij ons zijn wegenkaart met de woorden: ‘In Oud-Heverlee leerde ik het belang van een uitgebreid *curriculum vitae* waarden’.

Jan was een Kempenzoon, geboren te Helchteren op 24 juni 1924. Hij was de oudste van de twee broers en mocht na de lagere school verder studeren in Don Bosco Hechtel. ‘Na zes jaren te Hechtel en na een vurige retraite,’ zo

schreef Jan op 22 mei 1944, ‘denk ik aan te sluiten bij de congregatie van Don Bosco. Wat mij in de congregatie het meest aantrekt is de zeer verscheiden vorm van werkzaamheid, vooral bij de jeugd van de werkende klasse. Ik heb de grote offervaardigheid van de salesianen van naderbij leren kennen. De leuze “*Da mihi animas, caetera tolle*” heb ik leren waarderen. De tussenkomst van O.-L.-Vrouw heb ik als lid van de Confrerie van de Immaculata meermaals kunnen vaststellen.’ Zo nam Jezus op zijn weg naar het noviciaat het initiatief.

De volgende jaren vergezelde de Heer hem met medebroeders en jongeren en ontsloot voor hem de Schriften. Na de theologiestudie werd hij op 15 april 1956 priester gewijd te Oud-Heverlee. Het leek zijn eerste oponthoud in Emmaüs. Voortaan mocht hij in Jezus Naam het brood breken.

Zoals de eerste leerlingen vond hij toen de weg naar zijn Jeruzalem om in Halle en Breedhout te getuigen van zijn ontmoeting met de Verrezen Heer. Het was een salesiaans getuigenis: in Gods naam opvoedend jonge mensen nabij zijn. In het Don Bosco Technisch Instituut was hij leraar-opvoeder wiskunde, geschiedenis en aardrijkskunde, bibliothecaris en proost van de oud-leerlingen. Jan was een echte autodidact. Met veel weetjes en datjes was hij zo wat van alle markten thuis. Oud-leerlingen keken naar hem op omwille van zijn brede algemene kennis. In de examenperiode klonk het steevast: ‘Eerst studeren, dan bidden, dan het examen maken. Alle drie zijn belangrijk.’ Met een zekere handigheid en scherp oog voor het fijne en kleine detail kon hij knutselen. Een oud uurwerk of een gestoorde radio kon hij herstellen en een versleten boek kreeg in zijn handen een nieuw kleedje.

Met zijn praktische kennis werd hij de huismeester voor de Assumptaschool te St.-Pieters-Leeuw. Voor de zusters was Mijnheer Vaes de man die voor vele kleine technische problemen een vindingrijke oplossing wist. Het waren mooie jaren voor Jan. In Breedhout voelde hij zich thuis tussen de mensen van de parochie en op zonnige dagen kon men hem wandelend of fietsend ontmoeten met een fototoestel. De mooiste plekjes van het Pajottenland bracht hij op dia. ‘Brandde ons hart niet...’, terwijl hij zo onderweg met jongeren en eenvoudige mensen bezig was? Een auto-ongeluk wees hem echter een andere weg aan.

Na maanden ziekenhuis en revalidatie kwam Jan als het ware opnieuw in Emmaüs aan. Zijn salesiaans levensproject kreeg een nieuwe wending. Op voorstel van de provinciaal trok Jan vijftien jaar lang wekelijks enkele dagen naar het Leuvense. Met veel plichtsbewustzijn en zorg heeft hij er als een echte catalograaf ontelbare boeken een stempel, een nummer en een plaats gegeven. Toen de bibliotheek aansloot bij het Libisnet was hij de oudste medewerker op dit netwerk. Bij het invoeren van het vijf miljoenste boek in het systeem werd hij tot zijn eigen verrassing door de universiteit in de bloemetjes gezet. Jan begon er ook een collectie van doodsbriefjes en gedachtenisprentjes over medebroeders te verzamelen. Het leidde zelfs tot een tentoonstelling. Hij heeft het bijgehouden tot aan zijn dood. Vandaag mogen wij het aanvullen met zijn eigen overlijdensbericht en foto.

Na een hartinfarct en een trombose in 1999 werd hij gedeeltelijk verlamd overgebracht naar afdeling voor de zorgbehoevende medebroeders in ons huis te Hoboken. Met veel zorgen en moed naderde Jan opnieuw Emmaüs. De weg liep nu via de Calvarieberg. ‘Moest de Messias dit alles niet...?’ Gelukkig waren er nog de mooie salesiaanse

momenten in de gemeenschap en tijdens de vakantiedagen met de MRB. Bij een quiz of kruiswoordraadsel speelde zijn parate kennis nog steeds mee. Hij was de hemel te rijk als hij vanuit zijn kamer in Nieuwpoort kon turen naar de wijde zee. Zijn religieuze bewogenheid dobberde nu mee op de golven van zijn leven. Meezingen kon hij niet. Een boekje vasthouden werd te moeilijk. Met zijn gedachten was hij erbij. Hij volgde aandachtig en in stilte bad hij mee om kracht, om geduldig het ongemak en de pijn te verdragen.

In mei vorig jaar kwam hij opnieuw dicht bij zijn Halle. Hij was graag in een salesiaanse gemeenschap gebleven, maar wist dat het niet anders kon, gezien zijn lichamelijke beperkingen. Hij klaagde er wel eens over, maar in persoonlijke gesprekken drukte hij zijn tevredenheid uit over de opvang in het rusthuis te St.-Pieters-Leeuw. Hij vertelde dan hoe hij vroeger met de leerlingen in die zaal zat en door die gang en die deur liep... Met nog meer dank vertelde hij over Toon, zijn medebroeder-mantelzorger, die met het nodige ‘Fingerspitzengefühl’, zoals hij het uitdrukte, als een Emmaüsanger met hem onderweg was. Juist voor het laatste Don Boscofeest vertelde hij me nog hoe tevreden hij was omdat hij het feest met de oud-leerkrachten en met de gemeenschap mocht meevieren. Maar bijna in eenzelfde adem zei hij: ‘Ik voel het dat ik verzwak.’ Heeft Jan dan ook gedacht aan zijn eigen levensavond en bij het voorvoelen van zijn sterven gepreveld: “Blijf bij ons, Heer, want het wordt avond?” Ik geloof van wel, want Hij wou voor altijd bij de Heer zijn.

Beste familie, medebroeders, vrienden,
Jan was een eigen getuige van een onwankelbaar geloof, een sterke hoop en een salesiaanse liefde. Als leerling van Christus en Don Bosco was het jarenlang zijn dagelijkse

ervaring de Heer te ontmoeten en te herkennen, naar het voorbeeld van de Emmaüsgangers, in het Woord van de Schrift, in het breken van het eucharistisch brood, in de gastvrijheid tegenover een leerling, oud-leerling of medebroeder, in de stille opvoedende nabijheid en de dienst aan de salesiaanse bibliotheek.

Moge hij nu in het ware Emmaüs thuis zijn waar de Heer zijn Gastheer is en hem voor altijd in Zijn liefde draagt.

Jos Claes,
provinciaal

Halle, Emmaüskerk, 22 februari 2006.

